Nr 38 Warszawa, dnia 2 grudnia 1949 r.

# DZIENNIK URZĘDOWY
## MINISTERSTWA SKARBU

TREŚĆ:



### 262. Okólnik z dnia 25 października 1949 r.
### w sprawie używania cudzych beczek transportowych w browarach.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Skarbu, że niektóre browary używają do wywozu piwa beczek oznaczonych firmą innych browarów.

W związku z tym Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę na przepis § 77 ust. 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 22. XII. 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr 113, poz. 886) i poleca wezwać wszystkie browary do przestrzegania wyżej cytowanego rozporządzenia.

Dyrektor Departamentu **Inż. T. Sibera**

### 263. Okólnik z dnia 5 listopada 1949 r.
### w sprawie daty wykonania zobowiązania.

W związku z postanowieniem art. 10 Ustawy z dnia 1 lipca 1949 r. o obowiązku uczestniczenia w obrocie bezgotówkowym (Dz. U. R. P. Nr 41, poz. 294) i art. 54 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174) Ministerstwo Skarbu zarządza, co następuje:

1) W przypadku wykonania zobowiązania w drodze wpłaty gotówkowej lub w drodze obrotu bezgotówkowego za dzień wykonania zobowiązania należy uznać:

a) dzień dokonania wpłaty gotówkowej do pierwszej instytucji (poczta, bank, urząd skarbowy — rewizyjny, urząd celny) pośredniczącej w przekazaniu wpłaty właściwemu organowi skarbowemu; dzień ten winien być oznaczony na dowodzie, przeznaczonym dla odbiorcy i na potwierdzeniu dla wpłacającego;

b) dzień wręczenia instytucji finansowej przez zleceniodawcę zlecenia przelewu, bądź czeku rozrachunkowego, względnie dzień nadania zlecenia przelewu bądź czeku rozrachunkowego w urzędzie pocztowym lub telegraficznym.

Wręczenie zlecenia przelewu lub czeku w banku winno być dokonane w godzinach wyznaczonych dla przyjmowania zleceń bezgotówkowych aby mogło być wykonane tego samego dnia. Za banki uważa się również spółdzielnie kredytowe, uprawnione do prowadzenia rachunków uczestników obrotu bezgotówkowego.

2) Na odcinku zlecenia przelewu, przeznaczonym dla odbiorcy (organu skarbowego) instytucje finansowe obowiązane są zamieszczać datę wręczenia i wykonania zlecenia przelewu, bądź czeku rozrachunkowego względnie datę nadania pocztą.

3) Dowodem, stwierdzającym datę wykonania zobowiązania, jest:

a) dowód nadania w urzędzie pocztowym lub telegraficznym,

b) potwierdzenie dla wpłacającego (pkt 1 a) lub kopia zlecenia przelewu (pkt 1 b), którą otrzymuje zleceniodawca, sporządzone w przepisanej formie i zaopatrzone przez instytucję finansową w datę dokonania wpłaty gotówkowej, bądź w datę wręczenia zlecenia przelewu lub czeku rozrachunkowego.

4) Instytucje finansowe obowiązane są zlecenia lub czeki rozrachunkowe, otrzymane w godzinach wyznaczonych dla przyjmowania zleceń bezgotówkowych, wykonać w dniu otrzymania tych zleceń.

5) Z dniem dokonania wpłaty gotówkowej (pkt 1 a), bądź też z dniem doręczenia przez zleceniodawcę zlecenia przelewu lub czeku rozrachunkowego, względnie z dniem nadania zlecenia przelewu lub czeku rozrachunkowego pocztą (pkt 1 b) ustaje bieg dodatku za zwłokę (odsetek).

6) W przypadkach, gdy wpłacający przekaże należność pod mylnym adresem, lub wpłaci gotówką w jakimkolwiek urzędzie skarbowym (rewizyjnym, celnym) na rachunek innego urzędu skarbowego (rewizyjnego, celnego), względnie zlecenie przelewu skieruje na rachunek niewłaściwego organu skarbowego, należy przy przekazywaniu na rachunek właściwego organu na dowodzie przelewu, względnie na dowodzie, dołączonym do zawiadomienia, podawać datę wpłaty do pierwszej instytucji, bądź datę wręczenia zlecenia przelewu lub czeku rozrachunkowego, względnie datę nadania zlecenia lub czeku pocztą, o ile w tym ostatnim przypadku data jest wiadoma.

Okólnik z dnia 20 lutego 1948 r. Nr D. III. 11867/7/47 ogłoszony w Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 21, poz. 83, traci tym samym moc obowiązującą.

Dyrektor Departamentu **Wł. Andruszczenko**

### 264. Okólnik z dnia 10 listopada 1949 r.
### w sprawie norm szacunkowych zysku brutto i netto oraz elementów gospodarczo-kalkulacyjnych w obrotach rzemiosła nieuspołecznionego odcinka gospodarczego.

Nawiązując do okólnika z dnia 21 października 1947 roku Nr D. V. 9881/1/47 w sprawie norm szacunkowych zysku brutto i netto (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 35, poz. 329), Ministerstwo Skarbu podaje do wiadomości i stosowania w postępowaniu podatkowym — następujące (załącznik), zatwierdzone na podstawie art. 118 ust. 2 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 174) — normy szacunkowe zysku brutto i netto w obrotach rzemiosła i wyjaśnia, co następuje:

I.

1. Normy szacunkowe skonstruowane są na przeciętnych, elementach gospodarczo-kalkulacyjnych, odpowiadających typowym, aktualnym przejawom gospodarczej działalności poszczególnych rodzajów i specjalności rzemiosł i dotyczą typowych zagadnień, pomocnych przy szacunkowym ustalaniu (analizowaniu) podstawy opodatkowania.

2. Normy szacunkowe są jednolite dla całego obszaru Państwa i odnoszą się do działalności nieuspołecznionego odcinka gospodarczego, wykonywanej przez przemysł typu rzemieślniczego. Za nieuspołeczniony odcinek gospodarczy uważać należy gospodarczą działalność podatników, podlegających opodatkowaniu według działu II dekretu z dnia 25 października 1948 r. o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 414). — za przemysł typu rzemieślniczego uważać należy za-

wodową działalność (wytwarzającą, przetwarzającą, usługową), zakwalifikowaną przez władzę przemysłową do rzemiosła w ramach przepisów prawa przemysłowego. W zakresie tego zagadnienia należy w szczególności mieć na uwadze zarządzenia Ministra Przemysłu i Handlu, podane do wiadomości i stosowania w okólniku Ministerstwa Skarbu z dnia 18 maja 1948 r. w sprawie rozgraniczenia przemysłu fabrycznego i rzemieślniczego (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 57, poz. 235). Za wykonywanie rzemiosła uważa się również pracę chałupniczą (§ 16 rozporządzenia Ministra Skarbu w sprawie wykonania dekretu o podatku dochodowym, Dz. U. R. P. z r. 1949, Nr 17, poz. 105). Normy szacunkowe niniejszego okólnika odnoszą się również do działalności kupieckiej, wyrażającej się osiąganiem obrotów handlowych ze sprzedaży lub wymiany towarów, przerabianych po zakupie we własnym lub obcym przedsiębiorstwie lub przez chałupników.

3. Nomenklatura branżowa niniejszego okólnika opiera się na liście rzemiosł, ustalonej w oparciu o przepisy art. 142 prawa przemysłowego (Dz. U. R. P. z r. 1927 Nr 53, poz. 468) rozporządzeniem Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 4 października 1949 r. w sprawie zmiany listy rzemiosł.

Nomenklatura okólnika, ujmując wskaźniki kalkulacyjne w ramach grup branżowych i rodzajów rzemiosł ze szczególnym uwzględnieniem specjalności branżowych, — ma na uwadze praktyczną stronę zagadnienia, związaną z przepisami prawa przemysłowego. W myśl tych przepisów kartę rzemieślniczą wystawia władza przemysłowa z zasady na „specjalność" zawodową oraz na właściwy danej specjalności „rodzaj rzemiosła", przestrzegając ustalonych, odnośnych nomenklatur, oraz mając na względzie istotę zawodu, wykonywanego przez rzemieślnika.

4. Okólnik specyfikuje elementy kalkulacyjne i wyniki ponadto według istoty świadczeń w ich sensie podatkowo-gospodarczym i ustala odrębne normy dla poszczególnych rodzajów świadczeń rzeczy oraz usług (art. 7 ust. 1 pkt 6, 7 a i 7 b dekretu o podatku obrotowym, Dz. U. R. P. z r. 1948, Nr 52, poz. 413), przy czym, mając na uwadze istotny wpływ robocizny najemnej na kształtowanie się wyników gospodarczego działania przedsiębiorstw, — ustala ponadto odrębne normy dla świadczeń, dokonywanych przez podatników przy zatrudnianiu oraz bez zatrudniania przez nich sił najemnych. Objaśnienie oznaczenia symbolami poszczególnych rodzajów świadczeń (a, b, c, d w wykazie norm) podaje końcowa uwaga załącznika do niniejszego okólnika.

Uczniów (uczennic) rzemieślniczych zasadniczo nie uważa się w tym ujęciu za najemny personel. Nie uważa się za najemny personel stale (i nie stale) zatrudnionych w przedsiębiorstwie podatnika: małżonka sądownie nie rozłączonego oraz tych krewnych zstępnych, których dochody podlegają doliczeniu do dochodu podatnika na podstawie art. 4 dekretu o podatku dochodowym; — traktuje się jednak na równi z pracownikami najemnymi stale zatrudnionych w przedsiębiorstwie podatnika: małżonka, sądownie rozłączonego, oraz tych krewnych zstępnych, którzy osiągają przychody, ze źródeł obciążonych prawem podatnika do pobierania pożytków z tych źródeł.

5. Wskaźniki (elementy) gospodarczo-kalkulacyjne okólnika ujęte są w stosunku procentowym — zasadniczo do obrotu, przy czym obrót stanowi relatywną liczbę 100. Zasada ta znajduje pełne zastosowanie w odniesieniu do obrotów podatkowych, podlegających opodatkowaniu według stawek (w granicach stawek) podatku obrotowego, określonych przepisami art. 7 i 8 obowiązującego dekretu o podatku obrotowym, — kalkulacja okólnika nie uwzględnia zaś przypadków, w których — stosownie do przepisów art. 9 ust. 1 tego dekretu — ma miejsce podwyżka stawki podatkowej.

W związku z powyższym, o ile np. w specjalności branżowej futrzarstwo (L. p. wykazu norm 66) oszacowanie obrotu na podstawie elementu „materiałów do wytwarzania", a oszacowanie dochodu na podstawie normy zysku netto od tak ustalonego obrotu — może wyczerpać odnośne zagadnienia w przypadkach własnej produkcji i zbytu wszelkiego rodzaju wyrobów futrzanych do dalszej odsprzedaży, — o tyle w przypadkach sprzedaży konsumentom wyrobów futrzanych własnej produkcji z futer pochodzenia zagranicznego lub ze szlachetnych futer pochodzenia krajowego — ustalenie w powyższy sposób obrotu i dochodu wymagać będzie stosownych korektur.

Zasady i sposoby obliczania zilustrują praktyczne przykłady w części III okólnika. Zasada konstrukcji okólnika z góry opiera się na stopniu możliwości wkalkulowania w normy całokształtu zjawisk, właściwych gospodarczo i podatkowo poszczególnym specjalnościom branżowym oraz na głównym celu norm, a mianowicie na posiłkowaniu się nimi przy szacowaniu podstawy opodatkowania w oparciu o prawidłowo prowadzone księgi podatkowe.

6. Powyższe względy decydują również o istocie ujęcia poszczególnych elementów gospodarczo-kalkulacyjnych, składających się na obrót i dochód, jak również wytypowanych w wykazie norm.

Według konstrukcji okólnika na obrót składają się następujące główne elementy: 1) „koszt wytworzenia", stanowiący sumę wszelkich kosztów wytworzenia, oraz 2) „zysk brutto", pojęty tu jako różnica między obrotem a kosztem wytworzenia (sprzedanych towarów — usług).

Jak wynika z powyższego, okólnik przypisuje szczególną wagę elementowi kosztu wytworzenia. Ujęcie takie sharmonizowane jest ze znaczeniem, jakie kosztowi wytworzenia nadaje przepis § 8 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 października 1946 r. o księgach handlowych, uproszczonych i podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 65, poz. 365) oraz ze znaczeniem, jakie normy zysku brutto i netto powinny posiadać przy analizie wzgl. ustalaniu na podstawie przepisów dekretu o postępowaniu podatkowym podstawy opodatkowania dla podatników (przedsiębiorstw) prowadzących księgi wszelkiego typu.

Stosownie do powyższych założeń i zgodnie z § 8 powołanego rozporządzenia o księgach, okólnik wkalkulowuje w koszt wytworzenia świadczonych rzeczy i usług wszelkie koszty, związane pośrednio lub bezpośrednio z wytworzeniem, a w szczególności koszty: surowców, materiałów pomocniczych, części składowych wyrobów lub półwyrobów obcej produkcji, energii i obróbki obcej, — koszty wynagrodzeń pracowników, biorących w produkcji udział bezpośredni i pośredni w ramach przepisów art. 14 pkt 7 i 8 dekretu o podatku dochodowym, — koszty świadczeń publiczno-prawnych, ponoszonych przez pracodawcę wskutek zatrudniania tych pracowników, łącznie z wpłatami od zarobków brutto na akcję socjalną w ramach Układu Zbiorowego Pracy dla Prywatnych Przemysłów, — koszt wszelkiego rodzaju ustawowo potrącalnych z przychodu danin publicznych z wyjątkiem podatku obrotowego, — koszt czynszu komornianego za lokal przemysłowy, łącznie z wpłatami na Fundusz Gospodarki Mieszkaniowej, — koszty remontów, konserwacji, — wartość amortyzacji majątku stałego, biorącego udział w produkcji oraz odpowiednią wartość tej części kosztów ogólnego zarządzania, która przypada na dział wytwarzania. Okólnik nie zalicza do kosztu wytworzenia — oprocentowania kapitałów własnych i obcych oraz wartości własnej pracy podatnika, wniesionych do działalności przedsiębiorstwa. Normy dla rzemiosła budowlanego skalkulowane zostały w identyczny sposób.

Z pośród elementów, składających się na koszty wytworzenia okólnik nie wyodrębnia wszelkich składników a podaje statystycznie jedynie elementy gospodarczo-kalkulacyjne: materiałów do wytwarzania oraz robocizny bezpośredniej.

Z uwagi na wspomniane już główne zastosowanie norm, a mianowicie posiłkowanie się nimi przy szacowaniu podstawy opodatkowania w oparciu o prawidłowo prowadzone księgi podatkowe, oraz przez wzgląd na praktyczną przydatność norm dla tego celu, — statystyczne, relatywne cyfry udziału kosztu materiałów do wytwarzania w obrocie podatkowym — wyprowadza okólnik w odpowiednim ujęciu: analizuje i określa w stosunku procentowym do obrotu jedynie te z pośród kosztów materiałowych, które podatnik, prawidłowo prowadzący księgi podatkowe, obowiązany jest w tych księgach wykazywać. W tym ujęciu wyodrębniany w okólniku element „materiałów do wytwarzania", obejmując surowce, półwyroby obce oraz materiały pomocnicze, nie obejmuje jednak takich niewątpliwych z punktu widzenia ksiąg handlowych, prowadzonych według zasad rachunkowości kupieckiej, kosztów materiałowych jak np. obróbka obca, — nie obejmuje np. w tkactwie — pokaźnej pozycji kosztu farbowania, praktycznie stanowiącego w tym rzemiośle na ogół pozycję obróbki obcej. Obróbka obca wkalkulowana jest jednakże w element kosztu wytworzenia.

Okólnik nie rejestruje statystycznie elementu kosztu materiałów do wytwarzania na ogół w tych przypadkach, w których odnośny koszt, nie stanowiąc istotnej pozycji kalkulacyjnej, wykazuje znaczną relatywnie rozpiętość. Odnośne koszty, występujące szczególnie w świadczeniach usługowych, są jednakże wkalkulowane bezpośrednio w koszt wytworzenia.

Analogicznie ujmuje okólnik element kosztu nakładu pracy. Element „robocizny bezpośredniej" z natury rzeczy odnosi się jedynie do robocizny, stanowiącej wynagrodzenie pracowników najemnych za wykonywaną w przedsiębiorstwie pracę produkcyjną, — ze względów praktycznych nie uwzględnia zaś robocizny obcej oraz świadczeń publiczno-prawnych, ponoszonych (poza listą płacy) przez pracodawcę wskutek zatrudniania pracowników, czyli, praktycznie biorąc, element robocizny bezpośredniej określony jest w wykazie norm w oparciu o listę płacy brutto, z tym zastrzeżeniem, że robocizna obca oraz świadczenia, związane z robocizną własną wkalkulowane są bezpośrednio w „koszt wytworzenia". Pojęcie pracownika najemnego określają w szczególności wyjaśnienia, podane w części I ust. 4 nin. okólnika.

Norma gospodarczo-kalkulacyjna „zysku brutto" (jak już była o tym mowa) — ujęta jest w stosunku procentowym do obrotu i stanowi różnicę między obrotem a kosztem wytworzenia. W różnicy tej mieszczą się: 1) nie wchodząca w elementy kosztu wytworzenia pozostała część kosztów ogólnego zarządzania, związana nie z wytwarzaniem, lecz ze sprzedażą (np. komorne i świadczenia z lokalu handlowego), 2) specjalne koszty sprzedaży, w szczególności koszty: opakowania wysyłkowego, przewozów wysyłkowych, prowizyj od sprzedaży (udzielanych np. agentom, woźnicom), — reklamy handlowej oraz — podatek obrotowy w granicach stawek w art. 7 i 8 obowiązującego dekretu o podatku obrotowym, 3) „zysk netto", stanowiący różnicę między wartością „zysku brutto" a ujętymi wyżej pod 1) i 2) kosztami ogólnego zarządzania i specjalnymi kosztami sprzedaży, czyli: zysk, stanowiący różnicę między ceną sprzedaży (obrotem) a kosztami własnymi dokonanych świadczeń.

W ramach kosztów własnych nie przewiduje okólnik kosztu dzierżawy (czynszu dzierżawnego) przedsiębiorstwa.

7. Rozpiętość cyfr poszczególnych wskaźników gospodarczo-kalkulacyjnych oraz norm jest wynikiem oceny warunków, mających wpływ zarówno na kształtowanie się ceny końcowej wytworu (wartości świadczenia) jak, w związku z tym, również i na wyniki świadczenia i procentowe udziały poszczególnych elementów obrotu (dochodu) w ogólnym obrocie (dochodzie).

Wzajemne oddziaływanie tych elementów występuje np. zależnie od rodzaju sprzedaży produktu szczególnie w przypadkach określenia przez władze cennikowe detalicznej (maksymalnej) ceny sprzedaży, w zasadzie nie zależnej od ceny hurtowej. Np. w detalicznej sprzedaży pieczywa obowiązuje każdorazowo maksymalna cena sprzedaży, bez względu na okoliczność, czy pieczywo zbywane jest konsumentowi bezpośrednio przez producenta, czy przez odsprzedawcę, zaopatrzonego przez obcego producenta. W przypadku sprzedaży pieczywa przez producenta obcemu odsprzedawcy — następuje automatycznie dzielenie się przez producenta marżą zarobkową z odsprzedawcą gdyż fakturowana cena hurtowa dla odsprzedawcy jest w tych przypadkach kalkulowana z takim wyliczeniem, by odsprzedawca mógł uzyskać należną mu marżę zarobkową — bez podwyższania maksymalnej ceny sprzedaży. Producent zbywający produkcję bezpośrednio konsumentom, zachowuje marżę detalisty oczywiście dla siebie. Jednolita cena surowca przy niejednolitej cenie sprzedaży produktu znajduje swój refleks bezpośrednio we wskaźniku kosztu materiałów, (robocizny, wytworzenia) i pośrednio we wskaźnikach zyskowności brutto i netto.

Zagadnienie łączenia marż producenta (produkcyjnej), hurtowej i detalicznej uregulowane zostało orzeczeniem Biura Cen Ministerstwa Handlu Wewnętrznego w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu (L. dz. C-IV-O-857 z dnia 29. III. 1949 r.) na następujących zasadach:

1) producent (obok marży wytwórcy) może pobierać marżę hurtową, jeżeli z pominięciem ogniwa hurtu sprzedaje produkcję wprost detaliście franco odbiorca — oraz marżę detaliczną, jeżeli sprzedaje produkcję bezpośrednio konsumentom we własnym zakładzie. Powyższe łączenie marż nie może spowodować przekroczenia maksymalnych cen detalicznych (jeśli zostały one urzędowo określone), a sprzedaż po cenach hurtowych i detalicznych powinna być odrębnie fakturowana oraz — w ramach przepisów rozporządzenia o księgach odrębnie wykazywana w prowadzonych przez wytwórcę księgach.

Rozpiętość wskaźników robocizny bezpośredniej uzależniona jest od rodzaju, ilości i stanu technicznych urządzeń, biorących udział w produkcji danej specjalności branżowej, od kształtowania się końcowej ceny wytworu oraz od innych, związanych z wytwarzaniem i robocizną elementów, w szczególności od stopnia udziału własnej produkcyjnej pracy podatnika w ogólnym podatkowo pojętym koszcie robocizny. Np. we fryzjerstwie, w którym akordowa robocizna kształtuje się na ogół w wysokości blisko 50% wypracowanego przez danego pracownika obrotu, (zakładając wydajną pracę podatnika oraz wartość pracy siły produkcyjnej na relatywne 100) — 50%-owy = wskaźnik najemnej robocizny bezpośredniej spada do blisko 25% od obrotu przy 1 pracowniku najemnym i do około 33% od obrotu przy 2 pracownikach najemnych, zatrudnionych obok pracującego w procesie usługowym podatnika.

P r z y k ł a d: obrót wypracowany przez pracownika = 100, robocizna = 50 = 50% od obrotu; plus obrót wypracowany przez podatnika 100 = łączny obrót 200 = łączna robocizna 50 = wskaźnik łącznej robocizny 25% od obrotu.

Na rozpiętość wszelkich wskaźników określonych w załączniku do niniejszego okólnika wpływa ponadto także cały szereg innych warunków, towarzyszących procesom wytwórczym oraz zbytowi produkcji, a wśród nich odgrywają właściwą rolę; wzajemny układ kosztów stałych, w minimalnym stopniu zależnych od rozmiarów wykonywanej produkcji, oraz kosztów zmiennych, na które wysokość produkcji (wartość usług) posiada wpływ decydujący, — rozmiar i stopień wykorzystania zdolności produkcyjnej, szybkość obrotu itp. Należy przyjmować jako zasadę ogólną, iż wyższy obrót to mniejsze relatywnie koszty, to na ogół wyższy zysk; ograniczona przez podeszły wiek, zły stan zdrowia zdolność świadczenia usług to na ogół wyższe relatywnie koszty czyli niższy zysk.

8. Okólnik, określając przeciętne, typowe elementy gospodarczo-kalkulacyjne poszczególnych rodzajów i specjalności rzemiosł, w szczególności sharmonizowany jest zasadniczo z aktualnie obowiązującymi normatywami władz cennikowych (przemysłowych) z zakresu kształtowania cen i zysków.

W ramach zawodowej działalności rzemiosł aktualne normatywy władz cennikowych regulują zagadnienie cen i zysków bądź generalnie w skali krajowej, bądź fragmentarycznie w przypadkach konkretnych transakcyj. Harmonizowanie tak ujmowanych normatywów cennikowych z normami podatkowymi jest zagadnieniem, wymagającym w poszczególnych przypadkach szczególnej wnikliwości w indywidualne warunki gospodarczego działania poszczególnego podatnika.

Na podstawie art. 19 ustawy z dnia 2 czerwca 1947 r. o zwalczaniu drożyzny i nadmiernych zysków w obrocie handlowym (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 218) władze przemysłowe określiły w skali krajowej wysokość wynagrodzeń oraz stopień zyskowności w następujących u s ł u g a c h rzemieślniczych: a) w chemicznym czyszczeniu odzieży (poz. wykazu norm w załączniku do niniejszego okólnika 38), b) w naprawie obuwia (poz. wykazu norm 113), c) w krawiectwie damskim miarowym ciężkim i lekkim (poz. wykazu norm 61 i 62), d) w krawiectwie męskim miarowym (poz. wykazu norm 64), e) we fryzjerstwie damskim (poz. wykazu norm 40), i f) we fryzjerstwie męskim (poz. wykazu norm 41). Odnośne normy podatkowe są zasadniczo i generalnie sharmonizowane z normatywami cennikowymi, a różnice zyskowności między cyframi absolutnymi z norm cennikowych oraz z norm podatkowych uzasadnione są w szczególności — wyłączeniem w kalkulacji dla celów podatkowych z kalkulacji cennikowej: — wartości własnej pracy podatnika oraz części narzutów na koszty ogólne od wartości tej pracy, następnie wkalkulowaniem również na dobro wyników podatkowych — pozycyj dodatkowych opłat, dopuszczonych przez władze cennikowe przy zasadniczym wynagrodzeniu za usługi i pobieranych faktycznie w określonych normatywami cennikowymi przypadkach, oraz w przypadkach, w których te normatywy pozostawiły wysokość odpłaty godziwemu zwyczajowi.

Na podstawie powołanej wyżej ustawy o zwalczaniu drożyzny władze cennikowe, drogą skalkulowania cen maksymalnych, określiły ponadto w sposób pośredni zyski brutto przy świadczeniach rzeczy: a) w piekarstwie (poz. wykazu norm 88 i 89), oraz b) w rzeźnictwie i wędliniarstwie (poz. wykazu norm 101 i 102). Odnośne podatkowe normy zysku brutto są z normatywami cennikowymi całkowicie zsynchronizowane.

Na podstawie przepisów dekretu z dnia 21 kwietnia 1948 r. o ustalaniu cen na niektóre artykuły w przemyśle prywatnym i spółdzielczym (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 157) Biuro Cen Ministerstwa Handlu Wewnętrznego ustaliło dotychczas — w skali krajowej, w oparciu o obowiązujące receptury produkcyjne oraz o kalkulowane zyski do kosztu własnego — ceny fabryczne (produkcyjne), hurtowe i detaliczne na następujące świadczenia rzemiosła: a) na produkcję i sprzedaż herbatników, biszkoptów i sucharków, czyli na część zakresu produkcji specjalności branżowych „ciaskarstwo" (poz. wykazu norm 24), oraz b) na produkcję i sprzedaż cukierków twardych, czyli na fragment specjalności branżowej „karmelkarstwo" (poz. wykazu norm 26). Odnośne normy podatkowe są w zasadzie sharmonizowane z normami cennikowymi, co nie mniej nie wyklucza jednak indywidualizacji norm, mających być zastosowanymi w konkretnych przypadkach postępowania podatkowego, w szczególności stosowania właściwych norm w ramach zasad łączenia marż zarobkowych producenta, hurtownika i detalisty, omówionych w cz. I ust. 7 niniejszego okólnika, oraz udowodnionego (stwierdzonego) stanu faktycznego sprawy (zob. również cz. II ust. 2 i 3 niniejszego okólnika).

Na podstawie przepisów ustawy z dnia 18 listopada 1948 r. o dostawach, robotach i usługach na rzecz Skarbu Państwa, samorządu oraz niektórych kategorii osób prawnych (Dz. U. R. P. Nr.63, poz. 494) naczelne i terenowe władze przemysłowo-cennikowe, każda z nich w przepisami określonym zakresie działania, ustaliły i ustalają ceny oraz szczegółowe, wstępne kalkulacje wyników na konkretne przypadki (transakcyj) dostaw, robót i usług, objętych działaniem powyższej ustawy, a wykonywanych przez nieuspołeczniony odcinek gospodarczy na zamówienie gospodarki uspołecznionej.

Tego rodzaju transakcje oparte są w zasadzie na przetargu oraz na decyzji właściwej władzy cennikowej, wydanej w sprawie poszczególnej transakcji, i zachodzą (zachodzić mogą) z natury rzeczy w ramach zawodowej działalności wszelkich rodzajów i specjalności rzemiosła. Odnośne świadczenia z natury rzeczy nie zostały wkalkulowane w niniejszy normatyw, a zatem poszczególne transakcje, dokonywane na zasadach omawianej ustawy, należy ujmować podatkowo w sposób indywidualny, w oparciu o wyniki podatkowej oceny całokształtu kalkulacji poszczególnych transakcyj. Obowiązek przedstawienia odpowiednich dowodów ciąży przede wszystkim na zainteresowanym podatniku i nie przedstawienie przez niego tych dowodów upoważnia władzę podatkową do zastosowania w postępowaniu podatkowym — stosownie do przepisów dekretu o postępowaniu podatkowym — norm szacunkowych, ustalonych w załączniku do niniejszego okólnika.

Przy tej sposobności Ministerstwo Skarbu zwraca uwagę na celowość poznania, na analizę oraz na odpowiednie podatkowe wykorzystywanie receptur produkcyjnych, zawartych w decyzjach władz przemysłowych, ustalających ceny produkcji i usług.

9. Normy szacunkowe uwzględniają praktyczne ubytki towarów w naturze, powodowane normalnymi zjawiskami, związanymi z czynnościami wytwórczymi i handlowymi oraz z właściwościami towarów.

II.

1. Normy szacunkowe niniejszego okólnika należy stosować przy czynnościach, związanych z szacunkowym ustalaniem obrotów i dochodów, w szczególności przy ustalaniu obrotów dla wymiaru i poboru zaliczek podatkowych na podstawie prawidłowo prowadzonych ksiąg podatkowych i przy ustalaniu dochodów dla wymiaru i poboru zaliczek podatku dochodowego w ramach przepisów § 42 ust. 1 lit. a) oraz ust. 2 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 19 lutego 1949 r. w sprawie wykonania dekretu o podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 105).

2. Normy szacunkowe (elementy gospodarczo-kalkulacyjne) — przy opodatkowaniu na zasadach dekretu o postępowaniu podatkowym — są dla władz podatkowych wiążące, przy czym stosować należy odpowiednie wysokości norm, zawarte w granicach (od — do) norm poszczególnych.

3. Jednakowoż w przypadkach stwierdzenia szczególnych okoliczności faktycznych, mogących mieć istotny wpływ na kształtowanie się zyskowności brutto i netto danego przedsiębiorstwa, wskutek czego zastosowanie norm zysku (elementów gospodarczo-kalkulacyjnych) mogłoby doprowadzić do niewłaściwych wyników, — normy szacunkowe mogą być odpowiednio podwyższane lub zniżane. W szczególności w przypadkach stwierdzenia, iż dane przedsiębiorstwo zastosowało wyższą od dopuszczalnej marżę zarobkową, bądź pobrało wyższą od ustalonej cenę maksymalną, bądź zastosowało w produkcji niższą wartościowo od obowiązującej recepturę wytwórczą, albo — wykorzystując sposobność — przekroczyło dopuszczoną, zwyczajową marżę zarobkową,— należy w postępowaniu podatkowym z reguły odstąpić od norm, ustalonych niniejszym okólnikiem (oraz aktualizowanych na podstawie przepisów cz. V nin. okólnika) i zastosować indywidualnie, odpowiednio wyższe normy szacunkowe.

Indywidualne obniżenie normy poza dolną granicę, określoną od — do w ramach odnośnych norm, wymaga aprobaty naczelnika urzędu. Aprobaty naczelnika urzędu wymaga również zastosowanie normy szacunkowej wyższej od górnej granicy odnośnych norm — wyłączając przypadki, gdy takie ustalenie normy opiera się na zeznaniu (deklaracji, bilansie) danego podatnika.

4. Szczególne okoliczności faktyczne, na których podstawie bądź podwyższono, bądź obniżono ustalone normy zysku, należy ujawniać w aktach wymiarowych odnośnego podatnika.

5. Zasada posiłkowania się przy ustalaniu podstawy opodatkowania normami (elementami gospodarczo-kalkulacyjnymi), określonymi w załączniku do nin. okólnika, nie wyklucza stosowania w postępowaniu podatkowym innych, merytorycznie uzasadnionych metod szacunkowych, jak np. metody porównawczej, metody produkcji czyli ustalania zdolności produkcyjnej i innych metod, omówionych w okólniku Ministerstwa Skarbu z dnia 9 maja 1947 r. L. D. V. 1729/1/47.

Przy ustalaniu podstawy opodatkowania metodą zdolności produkcyjnej oraz jej wartości należy w odpowiedni sposób ujmować ograniczony stopień wydajności pracy uczniów rzemieślniczych — w zależności szczególnie od kolejnego roku ich nauczania, oraz należy, zwłaszcza w przedsiębiorstwach usługowych, w których normatywy cennikowe określiły (określą) wysokość wynagrodzeń za usługi w zależności od kategorii zakładu („specjalna", „I, II, III kat.") — brać pod uwagę właściwe wysokości sprzedażnych wartości świadczeń.

6. Okoliczności oraz znamiona wewnętrzne, które przesądziły o zastosowaniu szczególnej metody szacunkowej, powinny być w aktach danego podatnika szczegółowo przytoczone.

III.

1. Nawiązując do zasady ustalania podstawy opodatkowania metodą udziału w obrocie — poszczególnych norm i elementów gospodarczo-kalkulacyjnych, określonych w załączniku do niniejszego okólnika, a w szczególności do tez, wyrażonych w cz. I ust. 5 okólnika, Ministerstwo Skarbu przypomina i wyjaśnia, iż w przypadkach opodatkowania, w których nie wchodzi w rachubę podatek z art. 9 dekretu o podatku obrotowym oraz czynsz za dzierżawę przedsiębiorstwa, — ustalenie obrotu w oparciu o odpowiednie wskaźniki obrotowości daje szacunkową kwotę obrotu podatkowego, a ustalenie dochodu (nadwyżki z przedsiębiorstwa) drogą zastosowania odpowiedniej normy zysku netto do tak wyprowadzonego obrotu podatkowego — daje szacunkową kwotę dochodu podatkowego (nadwyżki). Tak oszacowany obrót odpowiada pojęciom obrotu podatkowego w sensie przepisów dekretu o podatku obrotowym, a wyprowadzona na powyższych zasadach nadwyżka odpowiada pojęciu nadwyżki z odnośnego przedsiębiorstwa w sensie przepisów dekretu o podatku dochodowym, w szczególności art. 10 tego dekretu.

2. W przypadkach ustalania obrotów podatkowych, do których mają zastosowanie stawki podatku obroto-

wego z art. 9 dekretu o podatku obrotowym, należy do ustalonego obrotu według zasad, wyrażonych w ust. 1 doliczyć kwotę, odpowiadającą wzrostowi ceny sprzedażnej (obrotu) wskutek wkalkulowania zwiększonego podatku obrotowego w sumę dokonanego obrotu ze sprzedaży towarów (wyrobów), objętych podatkiem obrotowym z art. 9.

Ze względów praktycznych wysokość tych doliczeń ustala Ministerstwo Skarbu na 10% od rzeczywistego obrotu, wynikającego za dany okres rachunkowy z prawidłowo prowadzonego w myśl przepisów rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 27 grudnia 1948 r. (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 488) — specjalnego kopiału rachunków na sprzedaż towarów, o których mowa w przepisach art. 9.

3. W przypadkach szacunkowego ustalania dochodów (nadwyżek) podatkowych od obrotów, podlegających podatkowi obrotowemu według stawek z art. 9 dekretu o podatku obrotowym, — odpowiednią normę szacunkową zysku netto stosować należy nie do pełnego obrotu podatkowego, lecz do obrotu, zmniejszonego o kwotę doliczeń, określonych w cz. III ust. 2 niniejszego okólnika.

4. W przypadkach szacowania dochodu podatkowego (nadwyżki) z przedsiębiorstwa dzierżawionego — należy od sumy nadwyżki, obliczonej zgodnie z ust. 1 i 3 nin. części okólnika, potrącić rzeczywiście poniesiony w danym okresie podatkowym czynsz za dzierżawę przedsiębiorstwa bez względu na okres, jakiego zapłata ta dotyczy.

5. W przypadkach, w których omówione wyłączenie doliczenia z tytułu (zwiększonego) podatku obrotowego z art. 9 ust. (3) nie posiada istotnego wpływu na wysokość mających być ustalonymi kwot zaliczek podatku dochodowego — dla uproszczenia postępowania — można nie uwzględniać odnośnego wyłączenia przy wymiarze i poborze tych zaliczek.

6. Również dla uproszczenia postępowania, w szczególności dla uchylenia potrzeby comiesięcznego sporządzania spisów i wyceny remanentu materiałów do wytwarzania, — za koszt zużycia tych materiałów, w związku z odnośnym szacunkowym elementem gospodarczo-kalkulacyjnym, uważać można zakup brutto (zakup plus koszty uboczne) tych materiałów w danym okresie podatkowym. Dyspozycja ta łączy się ponadto z na ogół obserwowanym zjawiskiem dokonywania zakupów jedynie na miarę bieżącego zapotrzebowania, m. inn. z powodu aktualnych trudności na rynku zaopatrzenia w surowce i inne materiały do wytwarzania. Poszczególne przypadki wyraźnie nieregularnej dostawy tych materiałów oceniać należy indywidualnie, w szczególności pod kątem technicznej możliwości przetworzenia w danym okresie podatkowym przez dane przedsiębiorstwo — zakupionych (otrzymanych od zleceniodawcy) materiałów do wytwarzania. W rzemiośle piekarskim, w którym — stosownie do zarządzenia władz przemysłowych — obowiązuje utrzymywanie na składzie s t a ł e g o, określonego zapasu mąki, bieżące zakupy miesięczne można na ogół traktować jako bieżące zużycie materiałów.

7. Analogicznie oceniać na ogół należy bieżąco w danym okresie podatkowym ponoszony koszt robocizny bezpośredniej.

Ze względu na zasadniczy sposób ujęcia elementu robocizny bezpośredniej (zob. cz. I ust. 4 oraz ust. 6 nin. okólnika) Ministerstwo Skarbu nie zaleca ustalania podstawy opodatkowania drogą wykorzystania wyodrębnianego w okólniku procentowego udziału robocizny w obrocie — w przypadkach, w których w produkcyjnym zespole danego zakładu liczba uczniów przewyższa liczbę pozostałych pracowników produkcyjnych lub jest równą tej liczbie.

8. Dla praktycznego zilustrowania wyrażonych tez oraz podanych wyjaśnień co do struktury okólnika, dotyczących analizy i ustalania podstawy opodatkowania na podstawie norm (elementów gospodarczo-kalkulacyjnych) nin. okólnika, Ministerstwo Skarbu podaje następujące przykłady:

1) Futrzarstwo, polegające na wytwarzaniu wyrobów futrzanych z materiałów własnych dla celów dalszej odsprzedaży na rynku prywatnym. Ogólny koszt zakupu materiałów do wytwarzania = 1.000.000 zł. Udział tego kosztu w obrocie = 50%, norma zysku netto = 20% (poz. 66 wykazu norm).

Obliczenie obrotu podatkowego:

50% obrotu = (zakup) 1.000.000 zł,
100% obrotu = X

$$X = \frac{1.000.000 \times 100}{50} = \frac{100.000.000}{50} = 2.000.000 \text{ zł}$$

Obliczenie dochodu podatkowego:

obrót 2.000.000 x 20% norma zysku netto = 400.000 zł.

Jako sprawdzian obrotu może posłużyć kopiał wystawionych odsprzedawcom rachunków.

2) Futrzarstwo, polegające na wytwarzaniu z materiałów własnych wyrobów futrzanych ze szlachetnych futer oraz innych futer pochodzenia krajowego — dla bezpośredniej sprzedaży konsumentom. Z ogólnego kosztu materiałów do wytwarzania 1.000.000 zł przypada na produkcję futer szlachetnych kwota 600.000 zł. Ogólny udział kosztu materiałów do wytwarzania w obrocie = 45%. Obrót z (częściowej) sprzedaży wyprodukowanych wyrobów futrzanych z surowców szlachetnych, wynikający z prawidłowo prowadzonego specjalnego kopiału rachunków na sprzedaż towarów, objętych art. 9 dekretu o podatku obrotowym = 800.000 zł. Norma zysku netto = 30% od obrotu. Zapłacony w danym okresie czynsz dzierżawny = 30.000 zł.

Obliczenie obrotu podatkowego:

| | | | |
|---|---|---|---|
| a) | 45% obrotu kalkulacyjnego | = | (zakup) 1.000.000 zł |
| | 100% „ „ | = | X |
| b) | $X = \frac{1.000.000 \times 100}{45} = \frac{100.000.000}{45}$ | = | okr. 2.222.000 zł |
| c) | plus 10% kwoty obrotu 800 000 zł | = | 80.000 zł |
| d) | szacunkowy obrót podatkowy | = | 2.302.000 zł |

Obliczenie dochodu podatkowego:

| | | | |
|---|---|---|---|
| a) | kalkulacyjny dochód podatkowy = obrót kalkulacyjny 2.222 000x30% norma zyskowności | = | 666.600 zł |
| b) | minus czynsz dzierżawny | = | 30 000 zł |
| c) | szacunkowy dochód podatkowy | = | 636 600 zł |

3) Zakład futrzarski, omówiony w przykładzie 1) dokonuje m. inn. dostawy kożuchów własnej produkcji dla określonego przedsiębiorstwa państwowego w ramach warunków, przepisanych przez ustawę o dostawach, robotach i usługach na rzecz Skarbu Państwa, samorządu oraz niektórych kategorii osób prawnych. Ogólny koszt zakupu materiałów do wytwarzania = 1.300.000 zł, w czym zakup materiałów na kożuchy dla wykonania zamówienia państwowego = 300.000 zł. Według wyciągu z ksiąg zamawiającego odbiorcy państwowego — zakład uznany został za dany okres podatkowy kwotą 200.000 zł za (częściowe) wykonanie dostawy. Według wiarygodnego odpisu decyzji odnośnej władzy przemysłowej, która ustaliła (zatwierdziła) cenę i kalkulację dostawy, zysk netto, przy uwzględnieniu wartości własnej produkcyjnej pracy podatnika, wynosi 10% od obrotu. Podatkowa analiza całokształtu tej kalkulacji wykazuje jej zgodność z wykonaniem i stwierdza, iż niepotrącalne z przychodu koszty ograniczają się do wartości własnej pracy podatnika, która stanowi 2% wartości świadczenia.

Obliczenie obrotu podatkowego:

| | | | |
|---|---|---|---|
| a) | 50% obrotu kalkulacyjnego | = | (zakup) 1.000.000 zł |
| | 100% „ „ | = | X |
| b) | $X = \frac{1.000.000 \times 100}{50} = \frac{100.000.000}{50}$ | = | 2.000.000 zł |
| c) | plus obrót według wyciągu | = | 200.000 zł |
| d) | szacunkowy obrót podatkowy za dany okres rachunkowy | = | 2.200.000 z |

Obliczenie dochodu podatkowego:

| | | | |
|---|---|---|---|
| a) | obrót (wolnorynkowy) 2 000 000x20% norma zysku netto | = | 400.000 zł |
| b) | plus obrót (z rynkiem państwowym) 200.000 zł x 10% kalkulowanej zyskowości | = | 20 000 zł |
| c) | plus doliczenie niepotrącalnych kosztów wg podatkowej analizy kalkulacji władzy przemysłowej: wartość świadczenia 200 000 zł x 2% | = | 4 000 zł |
| d) | szacunkowy dochód podatkowy (nadwyżka) za dany okres rachunkowy | = | 424.000 zł |

Jako sprawdzian obrotu wolnorynkowego może posłużyć kopiał wystawionych odsprzedawcom rachunków.

IV.

Niniejsze normy szacunkowe obowiązują od dnia 1 października 1949 r. Poczynając od okresu operacyjnego od miesiąca października r. b., należy uważać za nieaktualne normy szacunkowe zysku brutto i netto, zawarte w dziale „Przedsiębiorstwa rzemieślnicze" załącznika Nr 1 do okólnika Ministerstwa Skarbu z dnia 21 października 1947 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 35, poz. 329).

Jednocześnie Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że koszty wyszkolenia uczniów rzemieślniczych stanowią u rzemieślników — podatników podatku dochodowego, zatrudniających tych uczniów, koszty uzyskania przychodów w rozumieniu przepisów dekretu o podatku dochodowym.

Biorąc pod uwagę, że normy zysku brutto i netto — nie uwzględniają tych kosztów, Ministerstwo Skarbu utrzymuje w mocy okólnik z dnia 14 kwietnia 1948 r. w sprawie potrącania kosztów wyszkolenia uczniów rzemieślniczych (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 43, poz. 159).

V.

1. Ministerstwo Skarbu w dalszym ciągu zwraca jednak uwagę władz podatkowych na ustawę z dnia 2 czerwca 1947 r. o zwalczaniu drożyzny i nadmiernych zysków w obrocie handlowym (Dz. U. R. P. Nr 43, poz. 218), na przepisy dekretu z dnia 21 kwietnia 1948 r. o ustalaniu cen na niektóre artykuły w przemyśle prywatnym i spółdzielczym (Dz. U. R. P. Nr 23, poz. 157), na przepisy ustawy z dnia 18 listopada 1948 r. o dostawach, robotach i usługach na rzecz Skarbu Państwa, samorządu oraz niektórych kategorii osób prawnych (Dz. U. R. P. Nr 63, poz. 494) — oraz na wydawane na podstawie tych przepisów zarządzenia i decyzje w zakresie normowania cen, receptur produkcyjnych i zysków i poleca również na przyszłość śledzić wszelkie zmiany w odniesieniu do obowiązujących w dacie wydania niniejszego okólnika normatywów cennikowych i do ogólnych warunków działalności branż, celem ich wykorzystywania w postępowaniu podatkowym.

2. W związku z tym Ministerstwo Skarbu poleca władzom podatkowym utrzymywanie stałego, odpowiedniego kontaktu z właściwymi władzami przemysłowymi (cennikowymi) I i II instancji. Współpracę z naczelnymi władzami przemysłowymi w odnośnym zakresie kontynuować będzie Ministerstwo Skarbu.

3. Do aktualizacji w odpowiedni sposób norm (elementów gospodarczo-kalkulacyjnych) określonych niniejszym okólnikiem — upoważnia Ministerstwo Skarbu:
a) naczelników urzędów — w zakresie przypadków indywidualnych, przewidzianych w niniejszym okólniku,
b) dyrektorów izb skarbowych — w ramach rodzajów i specjalności rzemiosł, w odniesieniu do normatywów władz przemysłowych (cennikowych), wydawanych oraz zatwierdzanych przez władze przemysłowe II instancji.
Aktualizacja norm (elementów gospodarczo-kalkulacyjnych) w związku z normatywami, wydawanymi (zatwierdzanymi) centralnie przez naczelne władze przemysłowe — należy do dyspozycji Ministerstwa Skarbu.

4. Zarządzenia, o których mowa w ust. poprzednim, obowiązani są dyrektorzy izb skarbowych przedstawiać Ministerstwu Skarbu do wiadomości — równocześnie z wydaniem ich podległym urzędom. Zarządzenia te może poprzedzić wysłuchanie opinii miejscowych organów samorządu gospodarczego, a powinna poprzedzić konsultacja z właściwą władzą przemysłową (cennikową) oraz opinia terenowej Komisji Odwoławczej.

Za Ministra Skarbu Prof. Dr Leon Kurowski
Podsekretarz Stanu

**Załącznik do okólnika L. D. XI. 10378/1/49.**

**Normy szacunkowe zysku brutto i netto dla rzemiosła nieuspołecznionego odcinka gospodarczego:**

| L. p. | Rodzaj rzemiosła specjalność | Rodzaj świadczeń (a, b, c, d) | Elementy gospodarczo-kalkulacyjne w stosunku procentowym do obrotu: materiały do wytwarzania | robocizna bezpośrednia | koszt wytworzenia | Norma zysku brutto | Norma zysku netto |
|---|---|---|---|---|---|---|---|
| | | | % | | | | |
| 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 |
| | **Bednarstwo:** | | | | | | |
| 1 | beczkowe | a) | 25—30 | 15—25 | 60—70 | 40—30 | 35—25 |
| | | b) | 25—30 | | 45—50 | 55—50 | 50—40 |
| 2 | naczyniowe | b) | 40—45 | | 55—60 | 45—40 | 40—35 |
| | **Betoniarstwo:** | | | | | | |
| 3 | betoniarstwo | a) | 25—35 | 20—25 | 60—70 | 40—30 | 35—25 |
| | **Bieliźniarstwo:** (obroty wolnorynkowe): | | | | | | |
| 4 | damskie i męskie | a) | 45—55 | 5—10 | 60—75 | 40—25 | 30—20 |
| | | c) | | 20—30 | 50—60 | 50—40 | 45—35 |
| | | d) | | | 25—30 | 75—70 | 70—60 |
| 5 | dziecięce | a) | 40—45 | 10—15 | 60—75 | 40—25 | 30—20 |
| | | d) | | | 25—30 | 75—70 | 70—60 |
| 6 | trykotowe | a) | 45—55 | 5—10 | 60—75 | 40—25 | 30—20 |
| | | d) | | | 25—30 | 75—70 | 70—60 |
| 7 | pościelowe | a) | 50—55 | 5—10 | 60—75 | 40—25 | 30—20 |
| | | d) | | | 25—30 | 75—70 | 70—60 |
| 8 | wyrób kołder | a) | 50—55 | 5 | 60—70 | 40—30 | 30—25 |
| | | d) | | | 30 | 70 | 65—60 |
| 9 | gorseciarstwo | a) | 45—50 | 10 | 60—70 | 40—30 | 30—25 |
| | | b) | 50—55 | | 55—65 | 45—35 | 40—30 |
| | | d) | | | 25—30 | 75—70 | 70—60 |
| 10 | wyrób krawatów | a) | 40—50 | 5—10 | 60—75 | 40—25 | 35—20 |
| | | d) | | | 25—30 | 75—70 | 70—60 |
| 11 | **Bieliźniarstwo:** (usługi w ramach rzemiosła w t. zw. transakcjach wiązanych) | c) | | | | | 25—15 |
| | | d) | | | | | 50—40 |
| | **Blacharstwo:** | | | | | | |
| 12 | budowlane | a) | 25—30 | 20—25 | 60—70 | 40—30 | 35—20 |
| | | b) | 30 | | 45—50 | 55—50 | 50—40 |
| | | c) | | 30—35 | 45—55 | 55—45 | 45—40 |
| 13 | naczyniowe | a) | 20—25 | 20—25 | 60—65 | 40—35 | 35—25 |
| | | b | 25 | | 45—50 | 55—50 | 45—40 |
| | **Brązownictwo:** | | | | | | |
| 14 | galwanizatorstwo, wyrób przedmiotów z metali półszlachetnych | a) | 20—25 | 10—20 | 55—60 | 45—40 | 40—30 |
| 15 | szlifierstwo i polerowanie metali | a) | 15 | 20—25 | 45—50 | 55—50 | 50—40 |
| | | b) | 15—20 | | 30—40 | 70—60 | 65—50 |
| | **Budownictwo:** | | | | | | |
| 16 | murarstwo | a) | 30—35 | 20—25 | 70—75 | 30—25 | 25—20 |
| | | c) | | 40—45 | 65—70 | 35—30 | 30—25 |
| 17 | ciesielstwo | c) | | 30—35 | 45—50 | 55—50 | 50—45 |
| | | d) | | | 25—35 | 75—65 | 70—60 |
| 18 | układanie płytek | a) | 20 | 30—35 | 70 | 30 | 25—20 |
| | | c) | | 40—45 | 60 | 40 | 35—30 |
| 19 | izolatorstwo budowlane | a) | 30 | 25 | 70 | 30 | 25—20 |
| | | c) | | 40—45 | 60 | 40 | 35—30 |
| 20 | **Budowa kominów fabrycznych:** jak wyżej | c) | | 40—45 | 60 | 40 | 35—30 |
| 21 | **Cerownie artystyczne:** jak wyżej | c) | | 30—35 | 55—60 | 4 —40 | 40—30 |
| | | d) | | | 20—25 | 8[illegible]—75 | 75—70 |
| 22 | **Cholewkarstwo:** jak wyżej | a) | 45—55 | 5—10 | 60—70 | 40—30 | 35—25 |
| | | b) | 50—55 | | 60—65 | 40—35 | 35—30 |
| | | c) | 10 | 20—30 | 50—60 | 50—40 | 45—35 |
| | | d) | 10 | | 35 | 65 | 60—55 |

| L. p. | Rodzaj rzemiosła specjalność | Rodzaj świadczeń (a, b, c, d) | Elementy gospodarczo-kalkulacyjne w stosunku procentowym do obrotu: materiały do wytwarzania % | robocizna bezpośrednia % | koszt wytworzenia % | Norma zysku brutto % | Norma zysku netto % |
|---|---|---|---|---|---|---|---|
| 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 |
| | **Cukiernictwo:** | | | | | | |
| 23 | ciastkarstwo (całokształt specjalności branż.) | a) | 45–55 | 5–10 | 60–75 | 40–25 | 30–15 |
| | | b) | 50–55 | | 60–70 | 40–30 | 30–20 |
| 24 | ciastkarstwo (wyłącznie produkcja herbatników, biszkoptów i sucharków, — zbywana po zatwierdzonych przez Biuro Cen M. H. W.: | | | | | | |
| | a) cenach produkcyjnych, | a) | 45–50 | | 75 | 25 | 10 |
| | b) cenach hurtowych, | a) | 40–45 | | 70 | 30 | 17 |
| | c) cenach detalicznych | a) | 35 | | 55–60 | 45–40 | 34–30 |
| 25 | karmelkarstwo (całokształt specjalności branż.) | a) | 55–60 | 5–10 | 70–75 | 30–25 | 20–15 |
| | | b) | 55–65 | | 70–75 | 30–25 | 25–15 |
| 26 | karmelkarstwo (wyłącznie produkcja cukierków twardych, zbywana po zatwierdzonych przez Biuro Cen M. H. W.: | | | | | | |
| | a) cenach produkcyjnych, | a) | 75 | | 84 | 16 | 10– 8 |
| | b) cenach hurtowych, | a) | 68 | | 77 | 23 | 15 |
| | c) cenach detalicznych | a) | 55 | | 62 | 38 | 30 |
| 27 | lodziarstwo | a) | 45–50 | | 55–60 | 45–40 | 40–30 |
| | | b) | 45–50 | | 50–55 | 50–45 | 45–35 |
| 28 | piernikarstwo | a) | 45–50 | 5–10 | 60–70 | 40–30 | 30–20 |
| | | b) | 45–50 | | 60–65 | 40–35 | 30–25 |
| 29 | **Czapnictwo:** jak wyżej | a) | 40–45 | 10–15 | 60–70 | 40–30 | 35–25 |
| | | b) | 45 | | 55–60 | 45–40 | 40–30 |
| | | d) | | | 25–30 | 75–70 | 70–60 |
| | **Dekarstwo:** jak wyżej | | | | | | |
| 30 | dachówką | c) | | 35–40 | 55–60 | 45–40 | 40–30 |
| | | d) | | | 20–25 | 80–75 | 75–70 |
| 31 | papą | a) | 25 | 20–25 | 60–65 | 40–35 | 35–30 |
| | | b) | 25–30 | | 45–50 | 55–50 | 50–45 |
| | | c) | | 30–35 | 45–55 | 55–45 | 50–40 |
| | | d) | | | 25–30 | 75–70 | 70–60 |
| | **Drukarstwo:** | | | | | | |
| 32 | składanie ręczne | a | 10–15 | 30–35 | 60–70 | 40–30 | 30–25 |
| 33 | światłodruk | a) | 15–20 | 10–15 | 45–55 | 55–45 | 45–40 |
| | | b) | 20 | | 40–45 | 60–55 | 55–50 |
| | **Dziewiarstwo:** | | | | | | |
| 34 | dziewiarstwo (obroty wolnorynkowe) | a) | 30–35 | 10 | 60–65 | 40–35 | 30–25 |
| | | b) | 35 | | 50–55 | 50–45 | 40–35 |
| | | d) | | | 25–30 | 75–70 | 70–60 |
| 35 | dziewiarstwo (usługi w ramach rzemiosła w tzw. transakcjach wiązanych) | c) | | | | | 25–15 |
| | | d) | | | | | 50–40 |
| 36 | **Elektromechanictwo:** jak wyżej | a) | 20–30 | 20–25 | 60–70 | 40–30 | 35–20 |
| | | c) | | 20–30 | 45–60 | 55–40 | 50–35 |
| | **Farbiarstwo:** | | | | | | |
| 37 | farbowanie tkanin i odzieży | a) | 25 | 10–20 | 50–60 | 50–40 | 40–35 |
| | | b) | 25 | | 45–50 | 55–50 | 45–40 |
| 38 | chemiczne czyszczenie odzieży | a) | 10–15 | 20–25 | 50–55 | 50–45 | 40–35 |
| | | b) | 15 | | 35–40 | 65–60 | 60–50 |

| L. p. | Rodzaj rzemiosła specjalność | Rodzaj świadczeń (a, b, c, d) | Elementy gospodarczo-kalkulacyjne w stosunku procentowym do obrotu: materiały do wytwarzania % | robocizna bezpośrednia % | koszt wytworzenia % | Norma zysku brutto % | Norma zysku netto % |
|---|---|---|---|---|---|---|---|
| 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 |
| 39 | **Fotografowanie:** jak wyżej | a) | 15–20 | 10–15 | 45–55 | 55–45 | 45–35 |
| | | b) | 20 | | 40–45 | 60–55 | 55–50 |
| | **Fryzyjerstwo:** | | | | | | |
| 40 | damskie | c) | | 25–40 | 55–70 | 45–30 | 40–25 |
| | | d) | | | 25–35 | 75–65 | 70–55 |
| 41 | męskie | c) | | 25–40 | 65–70 | 35–30 | 30–25 |
| | | d) | | | 30–35 | 70–65 | 65–55 |
| 42 | kalotechnika | c) | | 25–35 | 50–65 | 50–35 | 40–30 |
| | | d) | | | 25–30 | 75–70 | 70–60 |
| 43 | **Grawerstwo:** jak wyżej | a) | 20–25 | 15–20 | 45–60 | 55–40 | 45–35 |
| | | b) | 25 | | 40–45 | 60–55 | 50–45 |
| | | d) | | | 20–25 | 80–75 | 75–70 |
| 44 | wyrób pieczątek gumowych | a) | 25 | 15–20 | 55–65 | 45–35 | 35–30 |
| | | d) | 25 | | 45 | 55 | 50–45 |
| 45 | rytowanie walców | c) | | 30–35 | 50–55 | 50–45 | 45–35 |
| 46 | **Hafciarstwo:** koronkarstwo, mereżkarstwo, wyszywanie na tkaninach, wyrób firanek, szmuklerstwo | a) | 30–35 | 10–15 | 50–60 | 50–40 | 40–30 |
| | | b) | 30–35 | | 45 | 55 | 50–45 |
| | | c) | | 15–20 | 35–40 | 65–60 | 55–50 |
| | | d) | | | 25–35 | 75–65 | 65–55 |
| | **Instalatorstwo:** | | | | | | |
| 47 | centralnego ogrzewania oraz urządzeń chłodniczych | a) | 25–30 | 25–30 | 65–75 | 35–25 | 30–20 |
| | **Instrumentarstwo muzyczne:** | | | | | | |
| 48 | naprawa fortepianów, harmonii i pianin | a) | 15–25 | 15–20 | 50–65 | 50–35 | 40–30 |
| | | b) | 20–25 | | 40–50 | 60–50 | 50–45 |
| | **Introligatorstwo:** | | | | | | |
| 49 | oprawa ksiąg | a) | 15 | 20–25 | 55–60 | 45–40 | 35–30 |
| | | b) | 15–20 | | 40 | 60 | 55–50 |
| | | d) | | | 25–30 | 75–70 | 70–60 |
| 50 | wyrób opakowań kartonowych | a) | 20–25 | 20–25 | 55–65 | 45–35 | 35–25 |
| | | b) | 25 | | 45–50 | 55–50 | 45–40 |
| 51 | wyrób galanterii introligatorskiej | a) | 40 | 10–15 | 60–65 | 40–35 | 35–25 |
| | **Kamieniarstwo:** | | | | | | |
| 52 | budowlane | a) | 25–30 | 20 | 55–65 | 45–35 | 35–25 |
| 53 | nagrobkowe oraz rzeźbiarstwo w kamieniu | a) | 10–15 | 20–25 | 45–55 | 55–45 | 50–40 |
| | | b) | 15 | | 35–40 | 65–60 | 60–55 |
| | **Kapelusznictwo:** | | | | | | |
| 54 | damskie | a) | 35–40 | 10 | 55–60 | 45–40 | 40–35 |
| | | b) | 40 | | 50–55 | 50–45 | 45–40 |
| | | d) | | | 20–30 | 80–70 | 70–60 |
| 55 | męskie | a) | 40–50 | 10 | 60–65 | 40–35 | 35–25 |
| | | b) | 45–50 | | 55–60 | 45–40 | 40–35 |
| | **Kołodziejstwo:** | | | | | | |
| 56 | karoseryjne | a) | 25–30 | 15–20 | 55–65 | 45–35 | 35–30 |
| 57 | pojazdowe | a) | 30 | 20–25 | 65–75 | 35–25 | 30–20 |
| | | b) | 30 | | 55 | 45 | 40–35 |
| 58 | **Koszykarstwo:** jak wyżej | a) | 30–35 | 15–20 | 55–65 | 45–35 | 35–25 |
| | | b) | 30–35 | | 45–50 | 55–50 | 50–40 |
| 59 | **Kotlarstwo:** jak wyżej | a) | 20 | 25–30 | 60–65 | 40–35 | 35–25 |
| | **Kowalstwo:** | | | | | | |
| 60 | pojazdowe | a) | 25–30 | 15–20 | 55–65 | 45–35 | 35–30 |
| | | b) | 25–30 | | 45–55 | 55–45 | 45–40 |
| | | d) | | | 30–35 | 70–65 | 65–60 |

| L. p. | Rodzaj rzemiosła specjalność | Rodzaj świadczeń (a, b, c, d) | Elementy gospodarczo-kalkulacyjne w stosunku procentowym do obrotu: materiały do wytwarzania | robocizna bezpośrednia | koszt wytworzenia | Norma zysku brutto | Norma zysku netto |
|---|---|---|---|---|---|---|---|
| | | | % | | | | |
| 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 |
| | **Krawiectwo damskie:** | | | | | | |
| 61 | miarowe ciężkie | a) | 50–55 | 10 | 70–75 | 30–25 | 25–20 |
| | | c) | | 20–35 | 45–60 | 55–40 | 50–35 |
| | | d) | | | 25–30 | 75–70 | 70–60 |
| 62 | miarowe lekkie | a) | 45–50 | 10 | 65–70 | 35–30 | 30–20 |
| | | c) | | 20–30 | 45–60 | 55–40 | 50–35 |
| | | d) | | | 25–35 | 75–65 | 70–55 |
| 63 | krawiectwo dziecięce | a) | 40–45 | 10 | 65–70 | 35–30 | 30–20 |
| | | d) | | | 25–30 | 75–65 | 70–60 |
| | **Krawiectwo męskie:** | | | | | | |
| 64 | miarowe: cywilne i mundurowe | a) | 55–60 | 10 | 70–75 | 30–25 | 25–20 |
| | | c) | | 20–30 | 45–60 | 55–40 | 50–35 |
| | | d) | | | 25–30 | 75–70 | 70–60 |
| 65 | kamizelczarstwo i spodniarstwo | d) | | | 25–30 | 75–70 | 70–60 |
| | **Kuśnierstwo:** | | | | | | |
| 66 | futrzarstwo | a) | 45–50 | 10 | 65–70 | 35–30 | 30–20 |
| | | c) | | 20–25 | 40–50 | 60–50 | 50–40 |
| | | d) | | | 25–30 | 75–70 | 70–60 |
| 67 | kożuszkarstwo | a) | 40–50 | 10 | 65–75 | 35–25 | 30–20 |
| | | b) | 45–50 | | 60–65 | 40–35 | 35–25 |
| | | c) | | 20–25 | 40–50 | 60–50 | 50–40 |
| | | d) | | | 25–30 | 75–70 | 70–60 |
| 68 | **Lakiernictwo:** jak wyżej | a) | 35–40 | 15–20 | 60–70 | 40–30 | 35–25 |
| | | b) | 35–40 | | 45–55 | 55–45 | 50–40 |
| | **Malarstwo:** | | | | | | |
| 69 | budowlane | a) | 30–35 | 20–25 | 60–70 | 40–30 | 35–25 |
| | | b) | 35–40 | | 45–50 | 55–50 | 50–40 |
| 70 | dekoracyjne | a) | 25–30 | 25–30 | 60–70 | 40–30 | 35–25 |
| | | b) | 30–35 | | 45–50 | 55–50 | 50–40 |
| | **Mechanictwo maszyn:** | | | | | | |
| 71 | biurowych | a) | 15–20 | 15–20 | 55–65 | 45–35 | 40–30 |
| | | b) | 20 | | 40–50 | 60–50 | 50–45 |
| | | d) | | | 20–30 | 80–70 | 75–65 |
| 72 | maszyn do szycia | a) | 20–25 | 15–20 | 55–65 | 45–35 | 40–30 |
| | | b) | 25 | | 40–50 | 60–50 | 50–45 |
| | | d) | | | 20–30 | 80–70 | 75–65 |
| 73 | patefonów | a) | 20 | 20 | 55–65 | 45–35 | 40–30 |
| | | b) | 20 | | 40–50 | 60–50 | 50–45 |
| | | d) | | | 20–30 | 80–70 | 75–65 |
| 74 | **Mechanictwo ortopedyczne:** jak wyżej | a) | 35–40 | 10–15 | 55–65 | 45–35 | 35–30 |
| | | b) | 35–40 | | 55 | 45 | 40–35 |
| | | c) | | 20–25 | 40–50 | 60–50 | 50–45 |
| | | d) | | | 20–25 | 80–75 | 75–70 |
| 75 | bandażownictwo | a) | 40–45 | 5–10 | 55–65 | 45–35 | 40–30 |
| | | b) | 40–45 | | 55 | 45 | 40–35 |
| | | c) | | 15–20 | 35–40 | 65–60 | 55–50 |
| | | d) | | | 20–25 | 80–75 | 75–70 |
| | **Mechanictwo młyńskie:** | | | | | | |
| 76 | ryflowanie | c) | | 30–35 | 50–55 | 50–45 | 45–35 |
| 77 | **Mechanictwo precyzyjne:** jak wyżej | a) | 30–35 | 15 | 55–60 | 45–40 | 40–35 |
| | | b) | 30–35 | | 50 | 50 | 45–40 |
| | | d) | | | 20–25 | 80–75 | 75–65 |
| 78 | **Młynarstwo:** jak wyżej | c) | | | 60–70 | 40–30 | 35–25 |
| | **Modelarstwo:** | | | | | | |
| 79 | odlewnicze | a) | 15–20 | 20–25 | 55–70 | 45–30 | 35–25 |
| | | b) | 20 | | 40–45 | 60–55 | 50–45 |
| 80 | kopyciarstwo | a) | 20–25 | 20–25 | 55–65 | 45–35 | 35–30 |
| 81 | wyrób manekinów | a) | 30–35 | 10–15 | 55–65 | 45–35 | 35–30 |
| 82 | wyrób podeszew drewnianych | a) | 25 | 10–15 | 50–55 | 50–45 | 40–35 |
| | | b) | 25–30 | | 40–45 | 60–55 | 50–45 |
| | **Odlewnictwo:** | | | | | | |
| 83 | żeliwne | a) | 15–20 | 20–25 | 60–70 | 40–30 | 30–20 |
| 84 | metali kolorowych | a) | 25 | 15–20 | 60–65 | 40–35 | 35–25 |
| | **Optyka:** | | | | | | |
| 85 | wyrób i naprawa okularów | a) | 30–35 | 15 | 55–60 | 45–40 | 40–35 |
| | | b) | 35 | | 50 | 50 | 45–40 |
| | | d) | | | 25 | 75 | 70–65 |
| | **Parasolnictwo:** | | | | | | |
| 86 | wyrób parasoli | a) | 40–55 | 10 | 65–70 | 35–30 | 30–20 |
| | | b) | 45–55 | | 55–60 | 45–40 | 40–30 |
| 87 | naprawa parasoli | b) | 15–25 | | 35–40 | 65–60 | 60–50 |
| | **Piekarstwo:** | | | | | | |
| 88 | sprzedaż po cenach hurtowych | a) | | | | | 8–6 |
| | | b) | | | | | 10–7 |
| 89 | sprzedaż po cenach detalicznych | a) | | | | | 16–11 |
| | | b) | | | | | 18–12 |
| | **Powroźnictwo:** | | | | | | |
| 90 | wyrób sznurów i sieciarstwo | a | 35–40 | 10–15 | 55–65 | 45–35 | 35–30 |
| | | b) | 35–40 | | 50–55 | 50–45 | 40–35 |
| | | d) | | | 20–25 | 80–75 | 75–65 |
| | **Pozłotnictwo i wyrób ram:** | | | | | | |
| 91 | pozłotnictwo | a) | 35 | 10–15 | 55–60 | 45–40 | 40–30 |
| | | b) | 35–40 | | 50–55 | 50–45 | 45–35 |
| 92 | wyrób ram i listew | a) | 30–40 | 10–15 | 55–65 | 45–35 | 35–25 |
| | | b) | 35–40 | | 50–55 | 50–45 | 40–35 |
| 93 | oprawa obrazów | a) | 35–40 | 10–15 | 55–65 | 45–35 | 35–30 |
| | | b) | 40 | | 50 | 50 | 45–40 |
| 94 | **Radiomechanictwo:** jak wyżej | a) | 20–30 | 15–20 | 50–65 | 50–35 | 40–30 |
| | | b) | 20–30 | | 40–50 | 60–50 | 50–40 |
| | **Rękawicznictwo:** | | | | | | |
| 95 | skórzane | a) | 30–35 | 10–15 | 55–60 | 45–40 | 35–30 |
| | | d) | | | 25–30 | 75–70 | 70–60 |
| 96 | z tkanin | d) | | | 25–30 | 75–70 | 70–60 |
| | **Rymarstwo:** | | | | | | |
| 97 | wyrób uprzęży | a) | 25–30 | 15–20 | 55–65 | 45–35 | 35–30 |
| | | b | 30 | | 50–55 | 50–45 | 40 |
| | | c) | | 20–25 | 45–50 | 55–50 | 45–40 |
| | | d) | | | 25–30 | 75–70 | 70–60 |
| 98 | wyrób kufrów i waliz | a) | 30–35 | 10–15 | 55–65 | 45–35 | 35–30 |
| 99 | kaletnictwo | a) | 30–40 | 10–15 | 55–65 | 45–35 | 40–30 |
| | | c) | 10 | 15–20 | 40–45 | 60–55 | 55–50 |
| | | d) | | | 25–30 | 75–70 | 70–60 |
| 100 | siodlarstwo | d) | | | 25–30 | 75–70 | 70–60 |
| | **Rzeźnictwo i wędliniarstwo:** | | | | | | |
| 101 | jak wyżej — sprzedaż przydzielonego mięsa, tłuszczu i wędlin (X/= rabat od obrotu) | a) | | | X/ | =7–6 | 3–2 |
| | | b) | | | X/ | =7–6 | 4–2 |
| 102 | jak wyżej — ubój żywca, wyrąb i przerób mięsa | a) | | | | | 8–5 |
| | | b) | | | | | 10–5 |
| | **Rzeźnictwo i wędliniarstwo z mięsa końskiego:** | | | | | | |
| 103 | rzeźnictwo koni | a) | 60–65 | | 75–80 | 25–20 | 20–10 |
| | | b) | 65 | | 75–80 | 25–20 | 20–15 |
| 104 | wyrób mięsa końskiego | a) | 50–60 | | 70–75 | 30–25 | 20–15 |
| | | b) | 55–60 | | 70–75 | 30–25 | 25–15 |

| L. p. | Rodzaj rzemiosła specjalność | Rodzaj świadczeń (a, b, c, d) | Elementy gospodarczo-kalkulacyjne w stosunku procentowym do obrotu: materiały do wytwarzania % | robocizna bezpośrednia % | koszt wytworzenia % | Norma zysku brutto % | Norma zysku netto % |
|---|---|---|---|---|---|---|---|
| 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 |
| | **Stolarstwo:** | | | | | | |
| 105 | budowlane | a) | 30 | 20–25 | 65–75 | 35–25 | 25–20 |
| | | b) | 30–35 | | 50–55 | 50–45 | 40–35 |
| 106 | meblowe | a) | 25–30 | 20 | 60–65 | 40–35 | 35–25 |
| | | b) | 30 | | 50–55 | 50–45 | 45–35 |
| | | d) | | | 30 | 70 | 65–60 |
| 107 | wyrób trumien | a) | 30 | 15 | 60 | 40 | 35–30 |
| | | b) | 30–35 | | 50–55 | 50–45 | 45–35 |
| 108 | tokarstwo w drzewie | a) | 20–25 | 15–20 | 50–55 | 50–45 | 40–35 |
| | | b) | 25 | | 40–45 | 60–55 | 55–50 |
| | | c) | | 25 | 45 | 55 | 50–45 |
| | | d) | | | 25–30 | 75–70 | 70–65 |
| 109 | posadzkarstwo (produkcja wraz z naprawami i czyszczeniem) | a) | 15–30 | 20–25 | 55–65 | 45–35 | 40–25 |
| | **Szczotkarstwo:** | | | | | | |
| 110 | wyrób szczotek i pędzli | a) | 35–40 | 10–15 | 60–70 | 40–30 | 35–25 |
| | | b) | 40–45 | | 50–60 | 50–40 | 45–30 |
| 111 | wyrób szczotek drucianych | a) | 35–40 | 10–15 | 60–65 | 40–35 | 35–30 |
| | | b) | 40–45 | | 50–55 | 50–45 | 40–35 |
| | **Szewstwo:** | | | | | | |
| 112 | wyrób obuwia | a) | 40–50 | 10 | 60–70 | 40–30 | 30–25 |
| | | b) | 45–50 | | 65 | 35 | 30 |
| | | c) | | 20–25 | 45–50 | 55–50 | 50–40 |
| | | d) | | | 30 | 70 | 65–60 |
| 113 | naprawa obuwia | a) | 45–50 | 10 | 65–70 | 35–30 | 30–20 |
| | | b) | 50 | | 60–70 | 40–30 | 35–25 |
| | | c) | | 25–35 | 50–60 | 50–40 | 45–30 |
| | | d) | | | 25–35 | 75–65 | 70–60 |
| 114 | pantoflarstwo | a) | 40–45 | 10 | 60–65 | 40–35 | 35–25 |
| | | b) | 45 | | 55–60 | 45–40 | 40–35 |
| | | d) | | | 20–25 | 80–75 | 75–70 |
| 115 | trepiarstwo | b) | 45–50 | | 55–60 | 45–40 | 35–30 |
| 116 | wyrób obuwia na podeszwach drewnianych | a) | 40–45 | 10 | 60–65 | 40–35 | 35–25 |
| | | b) | 45 | | 55–60 | 45–40 | 40–35 |
| | | d) | | | 20–25 | 80–75 | 75–70 |
| 117 | **Szewstwo ortopedyczne:** jak wyżej | d) | | | 30–35 | 70–65 | 65–60 |
| | **Szklarstwo:** | | | | | | |
| 118 | budowlane | a) | 45–50 | 5–10 | 55–70 | 45–30 | 35–25 |
| | | b) | 50 | | 55–60 | 45–40 | 40–35 |
| 119 | pojazdowe | a) | 45–50 | 10 | 60–65 | 40–35 | 35–25 |
| | | b) | 50 | | 55–60 | 45–40 | 40–35 |
| 120 | szlifierstwo szkła | a) | 35–40 | 15 | 65–70 | 35–30 | 30–25 |
| | | b) | 40 | | 55–60 | 45–40 | 40–35 |
| 121 | podlewanie zwierciadeł | a) | 30–40 | 15 | 60–70 | 40–30 | 35–25 |
| 122 | witrażownictwo | a) | | | 25–30 | 75–70 | 70–60 |
| | **Szkutnictwo:** | | | | | | |
| 123 | budowa łodzi, kajaków | a) | 40 | 15–20 | 70–75 | 30–25 | 25–20 |
| 124 | (remonty szkutnicze) | a) | 15–20 | 20 | 55–60 | 45–40 | 40–30 |
| 125 | **Sztukatorstwo:** jak wyżej | a) | 10–15 | 20–30 | 55–70 | 45–30 | 35–25 |
| | **Ślusarstwo i naprawa maszyn:** | | | | | | |
| 126 | ślusarstwo | a) | 15–20 | 20–25 | 50–65 | 50–35 | 40–25 |
| | | d) | | | 25–30 | 75–70 | 70–60 |
| 127 | ślusarstwo budowlane | a) | 20–25 | 20–25 | 55–70 | 45–30 | 35–20 |
| 128 | naprawa maszyn | a) | 20–25 | 20–25 | 60–75 | 40–25 | 30–20 |
| 129 | wyrób wag | a) | 20 | 20–25 | 60–65 | 40–35 | 30–25 |
| 130 | (naprawa wag) | a) | 10–15 | 20–25 | 50–60 | 50–40 | 40–35 |
| 131 | tokarstwo w metalu | a) | 15–20 | 25 | 65–70 | 35–30 | 30–25 |
| | | b) | 20 | | 45–50 | 55–50 | 45–40 |
| | | c) | | 30–35 | 55–65 | 45–35 | 40–30 |
| 132 | spawalnictwo | a) | 15–20 | 20–25 | 55–65 | 45–35 | 35–30 |
| 133 | wyrób narzędzi | a) | 15–20 | 20–25 | 55–65 | 45–35 | 35–30 |
| 134 | nożownictwo | a) | 10–15 | 20 | 50–55 | 50–45 | 45–35 |
| 135 | pilnikarstwo | a) | 20–25 | 20–25 | 55–70 | 45–30 | 35–20 |
| 136 | naprawa rowerów | a) | 20–25 | 15–20 | 55–65 | 45–35 | 40–30 |
| | | b) | 20–25 | | 40–50 | 60–50 | 50–40 |
| | **Ślusarstwo samochodowe:** | | | | | | |
| 137 | naprawa silników oraz podwozi samochodowych | a) | 15–20 | 20–25 | 55–65 | 45–35 | 40–30 |
| | | b) | 20 | | 40 | 60 | 55–50 |
| 138 | elektromechanictwo samochodowe | a) | 30–35 | 15–20 | 55–65 | 45–35 | 35–25 |
| | **Tapicerstwo:** | | | | | | |
| 139 | meblowe | a) | 45 | 10 | 60–65 | 40–35 | 35–25 |
| | | b) | 45 | | 55–60 | 45–40 | 40–30 |
| | | d) | | | 25–35 | 75–65 | 70–55 |
| 140 | dekoratorstwo | a) | 15–20 | 20 | 50–55 | 50–45 | 40–35 |
| | | b) | 20 | | 35 | 65 | 60–55 |
| | | d) | | | 20–25 | 80–75 | 70–65 |
| | **Tkactwo:** | | | | | | |
| 141 | bawełniane | a) | 35–40 | 10 | 65–70 | 35–30 | 30–20 |
| | | b) | 35–40 | | 55–65 | 45–35 | 40–30 |
| 142 | jedwabne | a) | 25–30 | 10–15 | 55–65 | 45–35 | 35–25 |
| | | b) | 25–30 | | 45–55 | 55–45 | 45–35 |
| 143 | wełniane | a) | 35–45 | 5 | 65–70 | 35–30 | 30–25 |
| | | b) | 35–45 | | 55–65 | 45–35 | 40–30 |
| 144 | **Wiertnictwo studzien:** jak wyżej | a) | 40 | 10–15 | 65–75 | 35–25 | 30–20 |
| | | c) | | 20–25 | 35–40 | 65–60 | 55–50 |
| 145 | **Wulkanizatorstwo:** jak wyżej | a) | 30 | 15–20 | 60–65 | 40–35 | 35–25 |
| | | b) | 30 | | 50 | 50 | 45–40 |
| 146 | **Wydmuchiwanie szkieł laboratoryjnych:** jak wyżej | a) | 20–25 | 20 | 50–60 | 50–40 | 40–30 |
| | **Wyrób galanterii:** | | | | | | |
| 147 | z drzewa | a) | 20–25 | 15 | 55–60 | 45–40 | 40–30 |
| | | b) | 25 | | 45–50 | 55–50 | 50–40 |
| 148 | z metalu | a) | 20–30 | 15–20 | 50–65 | 50–35 | 40–30 |
| 149 | ze skór | a) | 30–40 | 10–15 | 55–65 | 45–35 | 40–30 |
| | | b) | 40 | | 55–60 | 45–40 | 40–35 |
| | | c) | 10 | 15–20 | 40–45 | 60–55 | 55–50 |
| | | d) | | | 25–30 | 75–70 | 70–60 |
| 150 | z rogu, kości | a) | 15–20 | 20–25 | 50–60 | 50–40 | 40–35 |
| | | b) | 20 | | 40–45 | 60–55 | 50–45 |
| 151 | z tkanin | a) | | | 55–70 | 45–30 | 40–25 |
| 152 | z papieru | a) | | | 50–70 | 50–30 | 40–25 |
| 153 | ze sztucznych tworzyw | a) | 30–35 | 10–20 | 60–65 | 40–35 | 35–25 |
| 154 | naprawa piór wiecznych i ołówków automatycznych | a) | 15–20 | 10–15 | 40–50 | 60–50 | 50–40 |
| | | b) | 15–20 | | 35–40 | 65–60 | 60–50 |
| 155 | malarstwo na szkle i porcelanie | a) | | | 60–70 | 40–30 | 30–25 |
| | | b) | | | 50–60 | 50–40 | 40–35 |
| 156 | malarstwo na tkaninach | a) | 40–50 | | 60–70 | 40–30 | 35–20 |
| | | b) | 45–50 | | 55–60 | 45–40 | 40–30 |
| | | c) | | | 45–50 | 55–50 | 45–40 |
| | | d) | | | 40–45 | 60–55 | 55–45 |
| | **Wyrób szyldów:** | | | | | | |
| 157 | wyrób szyldów | a) | 15–20 | 25–30 | 55–65 | 45–35 | 35–25 |
| | | b) | 20 | | 40 | 60 | 55–50 |
| 158 | (malarstwo szyldowe) | a) | 25–30 | 20 | 60–65 | 40–35 | 35–30 |
| | | b) | 30 | | 40–45 | 60–55 | 55–45 |

| L. p. | Rodzaj rzemiosła specjalność | Rodzaj świadczeń (a, b, c, d) | Elementy gospodarczo-kalkulacyjne w stosunku procentowym do obrotu: materiału do wytwarzania | robocizna bezpośrednia | koszt wytworzenia | Norma zysku brutto | Norma zysku netto |
|---|---|---|---|---|---|---|---|
| | | | % | | | | |
| 1 | 2 | 3 | 4 | 5 | 6 | 7 | 8 |
| 159 | **Zabawkarstwo:** jak wyżej | a) | | | 50–70 | 50–30 | 40–25 |
| 160 | **Zduństwo:** budowa pieców pokojowych i kuchennych | a) | 30–35 | 20 | 65–70 | 35–30 | 30–25 |
| | | b) | 85 | | 50–55 | 50–45 | 45–35 |
| | | d) | | | 25–30 | 75–70 | 70–60 |
| 161 | budowa pieców piekarskich | a) | 85 | 20 | 65 | 35 | 30–25 |
| 162 | garncarstwo | b) | 30–35 | | 45–50 | 55–50 | 45–35 |
| 163 | kaflarstwo | a) | 25 | 20–25 | 55–65 | 45–35 | 35–25 |
| 164 | **Zegarmistrzostwo:** jak wyżej (naprawy) | a) | 10 | 15–20 | 45–50 | 55–50 | 50–45 |
| | | b) | 10 | | 25–35 | 75–65 | 70–60 |
| 165 | **Złotnictwo:** wyrób przedmiotów z metali szlachetnych | a) | 40–45 | 10 | 60–65 | 40–35 | 35–30 |
| | | b) | 40–45 | | 50–55 | 50–45 | 45–40 |
| | | c) | | 25–30 | 50–55 | 50–45 | 45–40 |
| 166 | jubilerstwo | a) | 40 | 10 | 60 | 40 | 35 |
| | | b) | 40–45 | | 50–55 | 50–45 | 45–40 |
| | | c) | | 25–30 | 50–55 | 50–45 | 45–40 |
| | | d) | | | 25–30 | 75–70 | 70–65 |
| 167 | szlifowanie drogich kamieni | c) | | 25 | 45 | 55 | 50 |
| | | d) | | | 25–30 | 75–70 | 70–65 |
| 168 | **Żaglownictwo:** jak wyżej | d) | | | 25–30 | 75–70 | 70–60 |

Objaśnienie: W rubryce 3:
a) oznacza świadczenia z materiałów własnych wytwórcy, dokonywane przy zatrudnianiu sił najemnych,
b) oznacza świadczenia z materiałów własnych wytwórcy, dokonywane bez zatrudniania najemnych pracowników,
c) oznacza świadczenia, dokonywane przez rzemieślnika zasadniczo z materiałów powierzonych, przy zatrudnianiu sił najemnych,
d) oznacza świadczenia, dokonywane przez rzemieślnika (chałupnika) zasadniczo z materiałów powierzonych, bez zatrudniania pracowników najemnych.
Świadczenia, dokonywane przy pomocy wyłącznie uczniów, ujęte są pod literami b) i d).

## 265. Zarządzenie Komisji Dewizowej Nr 48
### z dnia 13 października 1949 r.
**w sprawie świadczeń i wypłat na rzecz cudzoziemców, zatrudnionych w Polsce.**

Na podstawie art. 3 ust. 2 dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 kwietnia 1936 r. w sprawie obrotu pieniężnego z zagranicą oraz obrotu zagranicznymi i krajowymi środkami płatniczymi (Dz. U. R. P. z 1938 r. Nr 86, poz. 584 i z 1939 r. Nr 87, poz. 549) Komisja Dewizowa zarządza, co następuje:

Zezwala się aż do odwołania instytucjom i przedsiębiorstwom krajowym na dokonywanie wszelkiego rodzaju świadczeń i wypłat w złotych na rzecz cudzoziemców w rozumieniu polskich przepisów dewizowych, należnych im z tytułu zatrudnienia ich w Polsce na mocy umów, nie kolidujących z obowiązującymi w Polsce przepisami o zatrudnieniu cudzoziemców.

Umowy, zawierane z cudzoziemcami, powinny zawierać klauzulę, iż wypłacane umowne wynagrodzenie w złotych nie może być ani w całości, ani w części przekazywane zagranicę.

Umowy o wynagrodzenie cudzoziemców w rozumieniu przepisów dewizowych za pracę w Polsce, o ile z treści wynika obowiązek pracodawcy przekazywania całości lub części umownego wynagrodzenia zagranicę — mogą być zawierane wyłącznie po uzyskaniu zgody Komisji Dewizowej na warunki płatności, zamieszczone w przedłożonym jej projekcie umowy, uprzednio zaopiniowanej przez odnośne władze resortowe. Postanowienie to nie dotyczy płatności, objętych pozwoleniami przywozu Ministerstwa Handlu Zagranicznego.

Wnioski o przekazanie zagranicę całości lub części wynagrodzenia, ustalonego w umowie, zaaprobowanej przez Komisję Dewizową, składają zobowiązani pracodawcy, powołując się na numer i datę odnośnej decyzji Komisji Dewizowej.

Jednocześnie uchyla się Uchwałę Generalną Komisji Dewizowej Nr 46 z dnia 17 marca 1949 r.

Komisja Dewizowa
**T. Mierzyński** **Ed. Wierzchoń**

## KOMUNIKAT
**o unieważnieniu blankietu pokwitowania kasowego.**

Unieważnia się blankiet pokwitowania kasowego wzór Nr 4 za Nr 489542, zagubiony w kasie 2 Urzędu Skarbowego we Wrocławiu.

## OGŁOSZENIA
**o unieważnieniu legitymacji urzędowych.**

Unieważnia się skradzioną legitymację urzędową Nr 547 wydaną przez Dyrekcję Ceł w Gdyni dla ob. Plądra Jana.

Unieważnia się zagubioną legitymację emerytalną Nr 2704 wydaną przez Państwowy Zakład Emerytalny dla ob. Kaźmierskiego Mariana.

Unieważnia się zagubioną legitymację emerytalną Nr 13122 wydaną przez Państwowy Zakład Emerytalny dla ob. Sicińskiego Karola.

Unieważnia się zagubioną legitymację emerytalną Nr 3792 wydaną przez Państwowy Zakład Emerytalny dla ob. Rokity Jana.

Unieważnia się zagubioną legitymację urzędową Nr 413 wydaną przez Izbę Skarbową w Białymstoku dla ob. Powichrowskiego Józefa.

Unieważnia się zagubioną legitymację emerytalną Nr 12626 wydaną przez Państwowy Zakład Emerytalny dla ob. Krupnickiego Bazylego.

Unieważnia się zagubioną legitymację emerytalną Nr 2887 wydaną przez Państwowy Zakład Emerytalny dla ob. Latoura Henryka.

Unieważnia się zagubioną legitymację emerytalną Nr 6091 wydaną przez Państwowy Zakład Emerytalny dla ob. Doleckiego Bolesława.

Cena zł 75

Prenumerata wynosi: rocznie zł 2400, półrocznie — zł 1300, kwartalnie — zł 700.
Prenumeratę należy wpłacać zgóry na piętnaście dni przed rozpoczęciem kwartału kalendarzowego na konto Administracji Dz. Urz. Min. Skarbu w PKO w Warszawie Nr I-4428.
Należność za ogłoszenia o zagubionych lub skradzionych legitymacjach urzędowych wynosi zł 600 (ryczałt).
Inne ogłoszenia — zł 90 za 1 mm szerokości jednej szpalty.
Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji.
Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Druk. P.W.P.W. Warszawa, Sanguszki 1. Zam. 9851 B-92776 10,500.